

ลักษณะของการตัดสินพิพากษา

﴿ صفة الحكم ﴾

[ไทย - Thai - تايلاندي]

มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม อัตตุวัยญีรีย

แปลโดย : ยูซุฟ อับดุลกอ

ผู้ตรวจทาน : อัศรัน นิยมเดชา

ที่มา : หนังสือมุคตะศ็อร อัลฟิกฮิล อิสลามีย์

2010 - 1431

islamhouse.com

﴿صفة الحكم﴾

« باللغة التايلاندية »

الشيخ محمد بن إبراهيم التويجري

ترجمة: يوسف أبو بكر

مراجعة: عصران إبراهيم

المصدر: كتاب مختصر الفقه الإسلامي

2010 - 1431

islamhouse.com

ลักษณะของการตัดสินพิพากษา

เมื่อคู่กรณีพิพาททั้งสองฝ่ายมายังผู้พิพากษา ให้ผู้พิพากษาทถามว่าใครเป็นโจทก์ (เป็นผู้กล่าวหา) หรือเขาอาจจะสงบนิ่งเพื่อที่จะให้คู่กรณีคนใดคนหนึ่งได้พูด ผู้เป็นโจทก์ให้เริ่มเป็นผู้ให้การก่อน และหากจำเลยยอมรับก็ให้ตัดสินไปตามนั้น

ในกรณีที่จำเลยให้การปฏิเสธ ผู้พิพากษาจะกล่าวแก่โจทก์ว่าจงนำหลักฐานมาแสดง ดังนั้นเมื่อนำหลักฐานมาแสดงผู้พิพากษาก็จะรับฟังและตัดสินไปตามนั้น และเขาจะไม่ตัดสินตามที่รู้มานอกจากในกรณีต่างๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว

หากโจทก์กล่าวว่าฉันไม่มีหลักฐาน ผู้พิพากษาก็จะให้เขากล่าวสาบาน และหากโจทก์ต้องการให้จำเลยสาบานด้วย (ในกรณีที่เขาไม่ยอมรับ — ผู้แปล) ผู้พิพากษาก็ใช้ให้จำเลยสาบานแล้วก็ปล่อยเขาไป

ในกรณีที่จำเลยไม่ยอมสาบาน ผู้พิพากษาก็จะต้องตัดสินไปตามนั้น เนื่องจากการนิ่งเฉยเป็นหลักฐานที่บ่งชี้ว่าโจทก์มีความจริงจังและผู้พิพากษาจะให้โจทก์สาบานซ้ำเมื่อจำเลยไม่ยอมสาบานโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อน้ำหนักอยู่ฝ่ายโจทก์ ดังนั้นเมื่อโจทก์ได้สาบานแล้วก็ให้ตัดสินไปตามนั้น

และในกรณีที่จำเลยได้สาบานแล้วผู้พิพากษาได้ปล่อยเขาไปแล้ว ต่อจากนั้นโจทก์ได้นำหลักฐานมาแสดงก็ให้ตัดสินไปตามหลักฐาน เนื่องจากการสาบานของจำเลยก็เพื่อให้ออกจากความผิดมิได้ให้พ้นจากความเป็นจริง และการตัดสินของผู้พิพากษาจะไม่ถูกรื้อฟื้นนอกจากจะมีความขัดแย้งกับอัลกุรอาน หะดีษ หรือการวินิจฉัยปัญหา (อิจมาอฺ)